

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥΣ:

- **Παιδείας και Θρησκευμάτων Πολιτισμού και Αθλητισμού**
- **Οικονομικών**

Θέμα: «Για το μεσημεριανό μία φέτα ψωμί!»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΓΝΩΜΗ» στις 30-10-12 που αναφέρεται στην κακή κατάσταση που βιώνουν οι δάσκαλοι και οι μαθητές, του 62^{ου} δημοτικού σχολείου Πάτρας.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

1591
27 NOV. 2012

«Κραυγή» απόγνωσης από τους δασκάλους του 62ου Δημοτικού της Πάτρας

Για μεσημεριανό μία φέτα ψωμί!

Η καθημερινότητα στο σχολείο άλλαξε. Κάθε πρωί οι αφηγήσεις των παιδιών δεν έχουν να κάνουν με το τι είδαν, τι άκουσαν από τον κόσμο, αλλά με τις οικογενειακές καταστάσεις που βιώνουν: την ανέχεια, την ανεργία, την απόλυση.

Στα διαλείμματα τα παιδιά δεν έχουν μαζί τους ένα κουλούρι, ενώ το μεσημεριανό φαγητό στο ολοήμερο για κάποια είναι μονάχα μία φέτα ψωμί. Στο μάθημα φαίνονται τα αποτελέσματα της πολύωρης απουσίας των γονιών από το σπίτι, στη σωματική, πνευματική και κοινωνική ανάπτυξη, + την ψυχική υγεία του παιδιού».

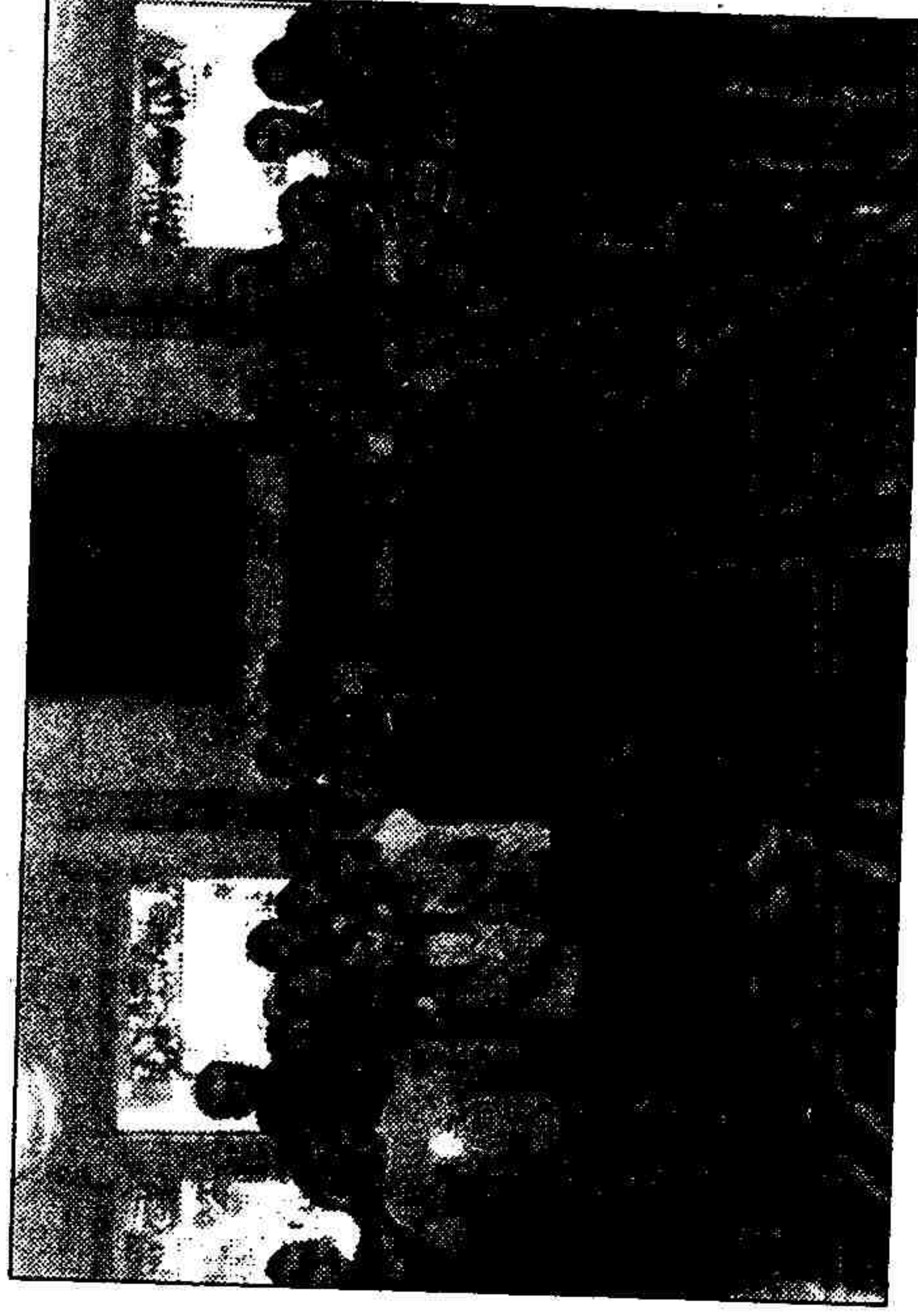
ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Αυτή την εικόνα περιγράφουν μέσω του υπομνήματος που κατέθεσαν στη Βουλή οι 13 δάσκαλοι του 62ου Δημοτικού Σχολείου της Πάτρας κατά την πρόσφατη επίσκεψη που πραγματοποιήσαν στο Κοινοβούλιο μαζί με τους μαθητές τους.

Συγκεκριμένα, οι δάσκαλοι: Αναστασίου Κωνσταντίνου, Σταυρίδης Γεώργιος, Κακάρουμπας Βασίλειος, Στρατάκου Μαρία, Κωνσταντούλου Κωνσταντίνου, Τζέβου Ιουλία, Νταγιούκλας Αναστάσιος, Τριανταφύλλου Αντωνία, Νταλαμάρας Γεώργιος, Τσιανάκα Ηλιάνα, Πιζολίνας Αθανάσιος, Χρυσανθόπουλος Σπύ-

δρομή, για να μην καταφύγουμε σε χορηγούς, ώστε να διασφαλίσουμε το δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Με προσωπική κι εθελοντική δουλειά των γονέων βάψαμε το σχολείο, για να μπορέσουμε να υποδεχτούμε τους μαθητές μας σε ένα αξιοπρεπές περιβάλλον. Μετατρέψαμε το γραφείο των δασκάλων σε αίθουσα διδασκαλίας, για να χωριστεί υπεράριθμο τμήμα και να μην υποχρεωθούν οι γονείς ν' αναζητούν σχολεία που θα δεχτούν τα παιδιά τους.

Αγωνιζόμαστε καθημερινά να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις του Αναλυτικού Προγράμματος, που κάποιοι σχεδίασαν σε πείσμα της επιστήμης, της ζωής και της φύσης, για να μην εξοντώνουμε παιδιά επτά χρονών με τόσα πολλά διδακτικά αντικείμενα την ημέρα και ανάλογες νέες προσγγίσεις. Να καλύψουμε τις ιδιαιτερες ανάγκες παιδιών, να αντιμετωπίσουμε την πίεση των γονιών, που βιώνουν τα αδιέξοδα με την καλλιέργημένη πεποίθηση ότι η αποστήθιση και ο καταναγκασμός είναι η καλύτερη υποθήκη για το μέλλον των παιδιών τους. Προειδοποιήσαμε σε όλους τους τόνους ότι η αναδιάρθρωση της ύλης, τα εγχειρήματα της «διαισθητικής», ή «πρακτικής» μάθησης, η ασύνδετη

διαδοχή της ύλης οδηγούν στην αδυναμία αφομοίωσης, στην ημιμάθεια, τη σύγχυση, το άγχος, την απογοήτευση, την αποστροφή στο σχολείο και τη μάθηση.

Οι γονείς, εγκλωβισμένοι στη επιβληθείσα λογική της ατομικής ευθύνης, κόβουν άλλες ανάγκες της οικογένειας για να συνεχίσουν να ταΐζουν το Μινώταυρο της δωρεάν παιδείας.

Η καθημερινότητα στο σχολείο άλλαξε. Κάθε πρωί οι αφηγήσεις των παιδιών δεν έχουν να κάνουν με τι είδαν, τι άκουσαν από τον κόσμο, αλλά με τις οικογενειακές καταστάσεις που βιώνουν: την ανέχεια, την ανεργία, την απόλυση. Στα διαλείμματα παιδιά δεν έχουν μαζί τους ένα κου-

λούρι, το μεσημεριανό φαγητό στο ολοήμερο για κάποια είναι μονάχα μια φέτα ψωμί. Στο μάθημα φαίνονται τα αποτελέσματα της πολύωρης απουσίας των γονιών από το σπίτι, στη σωματική, πνευματική και κοινωνική ανάπτυξη, την ψυχική υγεία του παιδιού, Η μείωση του βιοτικού επιπέδου της οικογένειας έχει ως πρώτη συνέπεια τη στέρηση της πρόσβασης στον πολιτισμό, το βιβλίο, την ψυχαγωγία.

Όλα αυτά γεννούν το ερώτημα πώς μπορεί ένα παιδί να έχει οποιοδήποτε επιδόσεις στο οποιοδήποτε σχολείο. Επιδόσεις, που θα αποτελέσουν το κριτήριο «αξιολόγησης» του εκπαιδευτικού. Αξιολόγησης, που εισάγει την πιο

ακραία τεχνοκρατική αντίληψη και προσδίδει στο σχολείο χαρακτηριστικά ανταγωνιστικής επιχείρησης.

Επιδόσεις ίσον μονάδες μέτρησης, ίσον πιστοποιητικά ποιότητας της κάθε σχολικής μονάδας. Το αν τα παιδιά ασχολούνται με δραστηριότητες, με τον πολιτισμό, το θέατρο, τη φωτογραφία, τον κινηματογράφο, με έκδοση μαθητικών εφημερίδων, με κοινωνικές δράσεις, με προγράμματα προσέγγισης των επιστημών, των τεχνών είναι παντελώς αδιάφορο, μη μετρήσιμο.

Για τους περισσότερους εξ' υμών, σύμφωνα με δηλώσεις τους, είμαστε φυγόπονοι, της ήσσονος προσπάθειας. Δεν μας τρομάζουν οι χαράκητριες, οι απειλές. Μας τρομάζουν τα ποσοστά διαδροής από την υποχρεωτική εκπαίδευση που θα πολλαπλασιαστούν από τις καταργήσεις, συγχωνεύσεις, τα υπερπληθωρικά τμήματα, την κατάργηση της στήριξης, τα προβλήματα στις μεταφορές. Γι αυτό δεν μας μένει άλλη επιλογή από τον καθημερινό αγώνα μας μέσα στην τάξη, να διαπαιδαγωγήσουμε ελεύθερους ανθρώπους και από το χρέος μας να συνεχίσουμε τους αγώνες για την παιδεία των παιδιών του λαού μας σε ένα σχολείο αντίξοδού του».

ρος και Σπυροπουλος Χα-
ράλαμπος, περιγράφουν την
καθημερινότητα των μαθη-
τών τους, η οποία λόγω της
κρίσης άλλαξε τραγικά, ενώ
μεταφέρουν και την έντονη
διαμαρτυρία τους για τις πε-
ρικοπές τους μισθούς τους
που τους οδηγεί σε εξαθλίω-
ση. Ωστόσο, αυτό για το οποίο
τρομάζουν περισσότερο είναι
«η σκέψη ότι οι μαθητές μας
που θα παραμείνουν στην εκ-
παίδευση, που θα προχωρή-
σουν, που θα γίνουν επιστή-
μονες χάρη στις προσπάθει-
ες των δασκάλων τους και
των καθηγητών τους, τις θυ-
σίες των οικογενειών τους,
τον ιδρώτα του λαού μας, θα
καταλήξουν μετανάστες»..

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Αναλυτικά στο υπόμνημα που
κατατέθηκε στη Βουλή, ανα-
φέρεται «θέλωμε να εκφρά-
σουμε την απόγνωση που νιώ-
θουμε όταν μέρα με τη μέρα
ό,τι απέμεινε από τους μι-
σθούς μας, μετά από τις επί-
δύο και πλέον χρόνια συνε-
χείς περικοπές, εξαντίζεται
από την ακρίβεια, καθώς και
την ντροπή που νιώθουμε να
σουλεύει στη διπλανή τάξη ο
πρωτοδιόριστος ανάδελφός
μας με αποδοχές 645 ευρώ».
Ξέρουμε ότι σε λίγο θα «εξι-
σθούμε», οδηγούμενοι όλοι
στην απόλυτη εξαθλίωση.
Τρομάζουμε στην ιδέα, ότι
για να βγούμε στη σύνταξη θα
πρέπει να βρισκόμαστε σε βα-
θιά γεράματα μέσα στις αί-
θουσες.

Αναγκτούμε, γιατί το δημό-
σιο σχολείο κατάντησε ο κα-
τεχρήν χώρος όπου κυριαρ-
χούν οι μεσαιωνικές συνθη-
κες δουλείας, η ωρομισθία, η
μερική αναπλήρωση, κάθε
μορφής «ευέλκτο» εργασία
και ωράριο.